

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεβρίου 1901. Ὁφείλου δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ εἴρηται συνδρομητὰ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρη.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐκυκλοφόρησε

κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἡ εἰδησις ὅτι ὁ Τσάρος θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως συνδιασκέψεως τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε ἡ ἀναθεώρησις τῆς Βερολινεῖς συνθήκης. Ἡ εἰδησις αὕτη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ ξένης εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος ἀνεγράφη καὶ ὑπὸ ἑλληνικῶν τοιούτων μὲ τὴν σημειώσιν καὶ παρατήρησιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ποσῶς δὲν θὰ ἐξέλθῃ ζημιωμένη ἐκ τοιαύτης συνδιασκέψεως. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν σπουδαιότητα εἰς τὴν φήμην ταύτην ἥτις διατρέχει τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐὰν πράγματι ὁ Τσάρος καὶ οἱ ἄλλοι μονάρχαι σκέπτονται σπουδαίως νὰ προβῶσιν εἰς τοιοῦτον διάβημα. Οὐχ ἤττον λαμβάνομεν ὡς ἀληθὴ ταύτην καὶ εὐχόμεθα ὅπως ταχέως ἀντελθῇ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀρχίσῃ ἡ μελέτη καὶ ἐξέτασις τῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων λαῶν τῶν ζώντων ὑπὸ ξένην διοίκησιν. Πρὸ πολλοῦ ἀπαντες οἱ καταπιεζόμενοι καὶ τυραννόμενοι, ἐκεῖνοι ὧν ὁ βίος κατέστη ἀφόρητος καὶ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν διηγετικὴν τυραννίαν ἐκπατρίζονται ἐγκαταλείποντες οἰκίους καὶ ἐστίαν, ἀναμένοντες νὰ ἴδωσι ἔστω καὶ ἀκτῖνα μόνον φωτεινῶν τοιαύτης ἐλπίδος, ἵνα οὕτω δυνηθῶσιν, οἱ μὲν νὰ ἐπανέλθωσι καὶ πάλιν εἰς τὰς πατρικὰς ἐστίαν, οἱ δὲ νὰ ἀπολαύσωσι τὰ ἀγαθὰ ἐλευθέρου βίου, δικαίας καὶ ἰσονόμου πολιτείας. Κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ἐπὶ τίνι λόγῳ θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀναθεώρησις τῆς Βερολινεῖς συνθήκης δὲν εἶνε ἔργον ἡμῶν νὰ ἐξετάσωμεν. Ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν οἱ ἀπανταχοῦ διεσπαρμένοι Ἡπειρωταὶ καὶ ἄλλοι δούλοι ἀδελφοὶ ἐκφράζομεν μόνον τὴν εὐχὴν ὅπως ταχέως ἀκούσωμεν ἀντηχοῦντα τὸν κώδωνα ὅστις μέλλει νὰ μεταδῶσιν τοιαύτην χαρποῖαν ἀναγγελίαν καὶ συγκαλοῦντα τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Μεγάλων Δυνάμεων νὰ ἀπεφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τῶν διαφόρων λαῶν. Ὅτι δὲ τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἐπιδράσει καὶ ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Ἡπείρου εἶνε ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως. Ἡ πολυπαθὴς αὕτη χώρα, ἐπιδικασθεῖσα διὰ τῆς Βερολινεῖς συνθήκης νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὑπὲρ τὰ εἰρησὶ ἤδη ἔτη ἀναμένει εἰς μάτην τὴν πραγματοποιήσιν τῶν πόθων καὶ τῶν οὐνείων αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἰρηνικῶς δὲν ἀποφασισθῇ νὰ συγκληθῇ συνδιάσκεψις πρὸς λύσιν τῶν διαφόρων ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι τὰ Βαλκανικὰ Κρατίδια, αἱ καὶ ἑκάστην αὐξάνομεναι καὶ ἐπιτεινόμεναι ἐριδές τῶν Ἀλβανῶν, τῶν Σέρβων καὶ Βουλγάρων τὰ ἐπιχειρήματα, ἢ ἐκ μέρους τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως καὶ δικαιοσύνης συστηματικῇ κατὰ τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν λαῶν καταπίεσις καὶ ἄρνησις πάσης ἐκ μέρους αὐτῆς φιλανθρωπικῆς καὶ δικαίας διαγωγῆς, ἢ ἐν Ἀρμενίᾳ αἱματηρὰ κατὰστασις καὶ ἀπάνθρωπος καὶ ἑκάστην σφαγὴ ἀθῶων

πλασμάτων, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ προκαλέσωσιν ἡμέραν τινὰ κοινὴν ἐκ μέρους εὐρωπαϊκῶν τινῶν δυνάμεων ἐνέργειαν πρὸς διευθέτησιν ὅλων τούτων τῶν ζητημάτων. Διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὀφείλομεν νὰ παρασκευαζόμεθα καὶ νὰ προετοιμαζόμεθα διηγετικῶς καὶ ἀδιαλείπτως, διότι ἐνδέχεται καὶ πάλιν νὰ εὐρεθῶμεν αἰφνιδίως πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἄνευ τῶν προσηκόντων ἐφοδίων.

Παρατηρήθη δὲ ἀτυχῶς ὅτι οἱ ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἑλληνικῷ Βασιλείῳ πάντοτε λησμονοῦσι τὰς ὑποσχέσεις ἃς δίδουσι πρὸ τῆς ἀνόδου αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἅμα ὡς κατορθώσωσι νὰ ἐκπορθήσωσι ταύτην, καὶ καταγίνονται κυρίως εἰς ἄλλα ἢ ὅλως ἀνωφελῆ ἢ κατὰ δεύτερον λόγον οὐσιώδη. Ἴδου δὲ πάλιν εὐρισκόμεθα κατὰ τέσσαρα ἔτη μακρὰν τῆς ἀξιωματικῆς ἐποχῆς τοῦ 1897 καὶ ὅμως κατ' οὐδὲν πρὸς τὰ πρόσω ἐχωρήσαμεν βήμα. Μᾶλλον δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀπεσυνετέθημεν καὶ παρελύσαμεν τὰς δυνάμεις ἡμῶν. Παραπονούμεθα καὶ προβάλλομεν ὡς αἰῶνιον κώλυμα τὴν ἑλλειψὶν μέσων ὑλικῶν, τὴν ἑλλειψὶν τοῦ χρήματος. Τὸ χρῆμα μᾶς λείπει νὰ ἀγοράζωμεν κατ' ἔτος 5-10 χιλ. νέα ὅπλα καὶ ἀνάλογα ὑλικά πολέμου· ἀλλὰ τὸ εὐρίσκουμεν ἄφρονον δταν πρόκειται νὰ δημιουργήσωμεν ἄνευ λόγου δέκα νέας νομαρχίας, νέα πρωτοδικεῖα καὶ ἄλλα ὑπουργήματα δι' ὧν οὐτε ἡ διοίκησις ἐβελτιώθη οὐτε ἡ δικαιοσύνη. Ἄλλως τε εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται πυκνὴ ἐγκατάστασις ἀρχῶν καὶ δικαστῶν ἵνα διοικηθῇ καὶ εὐνομηθῇ ὁ λαός. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κατέχων εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα ἀπαιτεῖ ἴσῃ καὶ δικαίαν τῶν νόμων ἐφαρμογὴν· ὅταν δὲ οὕτως ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι πάντες θὰ πεισθῶσιν ὅτι διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὑπουργημάτων καὶ τῶν ἄλλων ἀσκόπων θέσεων θὰ ἐπιτευχθῶσιν ἀποτελέσματα μεγαλειότερα καὶ καλλίτερα. Οἱ κίνδυνοι οἵτινες θάττον ἢ βράδιον θὰ ἐπιφανῶσιν καὶ πάλιν εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα ἐπιβάλλουσιν εἰς πάντα ἑλληνα νὰ κάμῃ τοὺς συλλογισμοὺς τούτους καὶ μὴ κατατρίβωμεν τὸν χρόνον ἡμῶν ἐφ' ᾧ καὶ πρότερον.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συνεπεία κτηματικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Τζεμάλ μπέη Αὐλῶνος καὶ τῶν μπέηδων τοῦ Ὁμέρ Βριώνη ἐκ Βεραττίου ἐπῆλθε ἕρις μεταξὺ αὐτῶν καταλήξασα εἰς αἱματοχυσίαν.

Ὁ Τζεμάλ μπέης στρατολογήσας 700 περίπου ἀνδρας οἱ δὲ μπέηδες Βερατίου χιλίους (1000) περίπου τοιούτους τοὺς ὠδήγησαν ἐνόπλους εἰς τὰ παρόχθια τοῦ Ἀδίου παρὰ τὸ χωρίον Πόγιανην ὅπου τὸ διαφιλοεικούμενον κτήμα ἐκεῖ συνήφθη μάχη καὶ ἔπεσαν φονευθέντες καὶ πληγωθέντες ἑκατέρωθεν περὶ τοὺς 10 ἀνδρας, ἤθελον δὲ περισσότεροι φονευθῇ ἐὰν φιλικῶς δὲν παρενέβαινον ἵνα μεσολαβήσωσιν αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ Αὐλῶνος καὶ Βερατίου καὶ πολλοὶ φίλοι τῶν ἐριζόντων.

Πρὸς σύλληψιν τοῦ Τζεμάλ μπέη ἐστάλη ταγματάρχης ἐπὶ κεφαλῇ ἰσχυρὰς δυνάμεως ἀλλ' ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τοῦτον ἐφυγεν ἀνηλεῶς ὁρῶν παρ' αὐτοῦ. Εἰς τὸν Αὐλῶνα κατ' ὄνομα μόνον ὑφίσταται ἡ ἐπικυριαρχία τοῦ Σουλτάνου· εἶναι τοῦ Τζεμάλ μπεοκρατία μᾶλλον.

Οἱ μπέηδες Βερατίου (Βρυωναῖοι) δὲν ἐνεργοῦσιν ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ διὰ τρίτων προσώπων φοβούμενοι συνεπείας καθ' ὅσον πρὸ καιροῦ ὑπέπεσαν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς καμαρίλας τοῦ Γιλδιζ χαρακτηρισθέντες ὡς ἰταλόφρονες. Ἀλλὰ καὶ τοίους ἐκ τῶν διασῆμων Ἀλβανῶν ἡ Πύλη δὲν ὑποπτεύεται; τὸν Θουριάτ μπέη τὸν ἀδελφὸν τοῦ Νισάτ πασσᾶ τὸν ἐκάλεσεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ τῷ ἀνέθεσε τὴν ἐνεκεν τῆς δραπετεύσεως τοῦ Κεμάλ μπέη χρεύσασαν θέσιν Συμβούλου Ἐπικρατείας. Τὸ ἔκαμεν ἄρ' γε ἐξ εὐνοίας πρὸς τοῦτον; κάθε ἄλλο· τοῦτο ἐγένετο κατόπιν ἐπισκέψεως ναυάρχου τινὸς Ἰταλοῦ πρὸς τὸν Θουριάτ· ἐκ τούτου ὑποπτευθεῖσα ἡ Πύλη τὸν ἐκάλεσε παρ' αὐτῇ ἀποδίδουσα αὐτῷ τιμητικὴν θέσιν ἐφ' ἡμίλλων πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ἰταλίας αὐτῷ προσφερθεῖσαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπεμακρύνῃ τὸν ἐπίσημον τοῦτον ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς περιποιήσεις καὶ ὑποσχέσεις τῶν Ἰταλῶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας τὸν ἔθεσεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῆς ἀστυνομίας.

Ἐξακολουθεῖ δραστηρίως ἡ καταδίωξις τῶν ὑπόπτων ὡς εἰσαγόντων εἰς τὸ τουρκικὸν κράτος ὅπλα καὶ πολεμοφόδια· ἀλλ' ἐδῶ ἐπακριβῶς ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία ἀλλοῦ τὰ καρκαρίσματα καὶ ἀλλοῦ γεννᾶνε αἱ κόττες· καθόσον εἴτε ἐξ ἀγνοίας εἴτε ἀπὸ σκοποῦ ἐνεργοῦσιν ἀντιστρώφως αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ διότι ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρέπει νὰ τὸ γνωρίζωσιν πολὺ περισσότερον ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ ὀπλων καὶ πολεμοφοδίων ἐκ Τεργέστης ἐνεργεῖται κατὰ χιλιάδας.

Αἱ κατὰ τῶν Χειμαρριωτῶν γενόμεναι καταδίωξεις ἐμετριάσθησαν κατὰ πολὺ, αἱ δὲ ἀπειλαὶ ἐματαιώθησαν χάρις εἰς τὴν ἀναμφισβήτητον ἀθωότητα τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἀνδρικήν στάσιν αὐτῶν ἀπέναντι τῆς σκαιότητος καὶ τῶν ἀπειλῶν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

27 Σεπτεμβρίου 1901

Ἡ ἐνταῦθα γενομένη ἐμπορικὴ πανήγυρις τῆς 14ης λήγοντος μηνὸς ὑπῆρξε κατὰ πάντα ἐπιτυχής, καθ' ὅσον ὁ καιρὸς ἡνιόχεν αὐτὴν εὐτυχῶς. Πωλητὰ ἦσαν πάμπολλοι ὡς καὶ ἀγορασταί. Ἐπωλήθησαν κατὰ τὴν πανηγύριν ταύτην, διαρκέσασαν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἵπποι, ὄνοι, βόες, πρόβατα, αἰγες, διάφορα θύσματα ἐγγωρίου κατασκευῆς, τάπητες ἐγγωριοὶ ὡς καὶ ἐγγωρία προϊόντα, ἥτοι κάρνα, λεπτοκάρνα, σικά, βούτυρον, τυρὸς καὶ λαϊτὰ. Ἐγένοντο δὲ καὶ ἀρκεταὶ ἐργασίαι ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης. Εὐχῆς ἔργον ἦθελον εἶσθαι ἐὰν διὰ Β. Διατάγματος συνιστῶντο τοιαῦται ἐμπορικαὶ πανηγύρεις ὡς καὶ τρεῖς τοῦ ἔτους ἐν ἑκάστη ἐμπορικῇ πόλει καθ' ὅσον διὰ τῶν τοιούτων ἐμπορικῶν πανηγύρεων γίνεται μεγάλη ἐμπορικὴ κίνησις, ἐξ ἧς ἀναγεννᾶται ὁ τόπος καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνακουφίζονται ἐπαίσθητως ἐκ τῶν ἀπείρων βαρῶν, ἅτινα φέρουσι. Ὁ ἐν τῇ γούρᾳ ἐπιτετραμένος ἐπὶ τῶν διαβατηρίων Σερῖφ Ἐφένδης ἤρξατο καταπιέζων τοὺς ἀνθρώπους. Γυναῖκας ἐχούσας διαβατήρια ἐπεκυρωμένα ὑπὸ τοῦ κ. Προξένου ἐπέστρεψε ὀπίσω, δικαιοδοτούμενος ὅτι ὁ Προξένος κακῶς ἐπεκύρωσε τὸ διαβατήριον αὐτῶν ὡρεῶν, ὡς συνήθως πράττει ὁ κ. Προξένος κατὰ τὴν τε-

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν δὲ τοῦ χαρτοσήμου τοῦ παρόντος συμβολαίου ὑπελογίσθη ἡ ἀξία τοῦ φράγκου κατὰ τὴν σήμερον πρῶτονται ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἀξίαν πρὸς δραχμὴν μιαν καὶ λεπτὰ πενήνθοντα ἑπτά ἑκατόν, ἐν συνόλῳ δὲ, ἀρίστου ὄντος τοῦ χρόνου τῆς παρούσης συμβάσεως, εἰς δραχμὰς ἑπτὰς ἑκατὸν ἐξομῶντα μιαν χιλιάδα ἑκατὸν τριάντα, ὑπολογισθέντος τοῦ δεκαπλοῦ τῆς ἐτήσιας χορηγίας. Πρὸ δὲ ἐπιβαλλόντος τῆς τοῦ χαρτοσήμου τοῦ παρόντος ἐκ

ραχμῶν τετρακοσίων (400) κατεβλήθη εἰς τὸ ταμείον τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, ἐκδοθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 383 τῆς εἰκοστῆς τρίτης Ἰουνίου τρεῖς χοντος 1901 ἔτους γραμματίου παραλαβῆς, συνημμένου ἤδη ὧδε.

Ἀφοῦ δὲ οἱ συμβαλλόμενοι συνωμολόγησαν καὶ παρεδέχθησαν πάντα τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα συνετάχθη τὸ παρὸν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς οἰκίας Εὐριπίδου ὑπ' ἀριθ. 6 γραφεῖον μου, ἰδιοκτησίας Ἀγγελικῆς Α. Μεταξᾶ, ὅπερ ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον αὐτῶν καὶ τῶν μαρτύρων καὶ βεβαιωθὲν ὑπεγράφη παρὰ πάντων καὶ ἐμοῦ. Τὸ δὲ περιθώριον τοῦ παρόντος ἀφῆθη τῇ αἰτήσῃ τῶν συμβαλλομένων, ὑπογραψάντων εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐκάστου φύλλου τοῦ παρόντος.

Οἱ μάρτυρες

Δ. Φλῶρος, Σ. Ἀραβαντινός.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Κ. Παπασταυρός, Γ. Δ. Σακκάς, Ν. Κ. Γύρας.

Ὁ συμβολαιογράφος

(Τ. Σ.) Γ. Ν. Φορτούνας.

Οἱ κληρωθέντες ὑπότροφοι τῆς Ριζαρίου περαιοσίας ἐκ Ζαγορίου ὅπως εἰσέλθωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὴν Σχολὴν καὶ σπουδάσωσιν εἶνε οἱ ἐξῆς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν.

1) Παῦλος Γεωργίου Κουσίδης ἐκ Τραπεζοῦ.

2) Γεώργ. Χαραλ. Λιάκος ἐκ Μεσοβουνίου.

3) Νικόλ. Στεφάνου Τσουφλῆς ἐκ Καπεσοῦ.

Οἱ δὲ ἐπιλαχόντες δηλαδὴ οἱ μέλλοντες νὰ ἀναπληρώσωσι τινὰ τῶν πρώτων ἐν τῇ περιπτώσει ἐμποδισθῇ τις τούτων νὰ ἔλθῃ εἶνε οἱ ἐξῆς.

1) Βασίλειος Γ. Σαχίνης ἐκ Γρεβενιτίου.

2) Θεολόγος Ματθαίου Γκελέζης ἐκ Μαυροβουνίου.

3) Ἰωάννης Κωνστ. Θεοδόσης ἐκ Σκαμνελίου.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ Ἀθαρίτσα τῆς Ἡπείρου (*)

(ὅδε Νικόλ. Γ. Μυστακίδου)

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 695 καὶ ἡμερομηνίαν 7 Σεπτεμβρίου π. ε. φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ταχυδρόμος» κατεχωρήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Α. Παναγιωτίδου ἱατροῦ τέσσαρες ἀρχαῖαι ἐπιγραφαι, περὶ τῆς δευτέρας τῶν ὁποίων λέγει ὅτι εὑρέθη εἰς τὰ ὄρια τῆς παρὰ τὸ Δέλβινον μωαμεθανικῆς κώμης Ἀθαρίτσης ἐπὶ πλακὸς ἐπιτομίου κτλ. Τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ὑπ' ἀριθ. 2 ἐπιγραφὴν ἀνεκάλυψα ἐγὼ πρὸ ἐτῶν καὶ ἐδημοσίευσα εἰς τὸν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδόμενον ἄλλοτε «Νεολόγον» (ἀριθ. 6,518). Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἔχει ὡς ἐξῆς:

ΛΥΚΩΤΑΣ ΛΥΚΙΣΚΟΥ ΑΛΚΙ
ΤΝΟ ΑΓΛΑΥΚΙΑ ΠΑΜΦΙ
ΔΑ ΛΥΚΩΤΑ ΧΑΙ...ΤΕ

Τὴν εὐανάγνωστον ταύτην ἐπιγραφὴν ἀνεκάλυψα ἐπὶ τινος εὐμεγέθους καὶ τετραγώνου πλακὸς εἰς τὸ χωρίον Ἀθαρίτσα τοῦ τμήματος Δελβίνου, μίαν καὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν μακρὰν τῆς ἐμῆς πατρίδος Δροβιάνης, εἰς θέσιν λεγομένην ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων «Παληθαρίτσα» πρὸς τὰ ὄρια τοῦ χωρίου Δίβρης καὶ δεξιὰ τῆς πρὸς Σωρωνειαν ἀγοῦσης οἰκίας, ἣν δύναται νὰ βλέπῃ ἕκαστος διαβάτης. Τὸ χωρίον Ἀθαρίτσα ἀνεκάλυπτο δὲν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται σήμερον, ἀλλ' ἐκεῖτο πρὸς Ν. σχεδὸν τοῦ σημερινοῦ χωρίου εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν θέσιν «Παληθαρίτσα», 1)4 περίπου ἀπέχουσαν τοῦ νέου, ἐν τῇ διασώζεται οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφὴ, ἀλλὰ καὶ λείψανα ἀρχαίων μνημείων, ἀνήκοντα εἰς τὴν Βυζαντινὴν καὶ Μεσαιωνικὴν ἐποχὴν. Τοιαῦτα π. χ. εἶνε τὰ παρὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην «Στέρπι» ἀνακαλυφθέντα εἰρήπια, περὶ ὧν οἱ ἐγχωριοὶ διηγούνται ὅτι ἀλλοτε ὑπῆρχε καὶ ἀρχαῖον τι μοναστήριον ἐνταῦθα πλησίον ἰδρυθὲν ὑπὸ τινος τοῦ τόπου τούτου πλουσίου ἢ ἀρχηγοῦ. Διότι καθ' ὅλην

(*) «Ταχυδρόμος Κων]πόλεως» ἀριθ. 861 Ἀπριλίου 5, 1901.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Λαρίσης ὁ ἐκ Μονοδενδρίου κ. Χρυσόστομος Ζοῦγκος τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς.

Ἀφίκετο ἐκ Δοβρᾶς ὁ κ. Στέφανος Μπροκούμης μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ καὶ ὁ κ. Στέφανος Παπαζώης ἀναχωρήσαντες διὰ Καβάλλαν καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Τσαπάρης μεταβαίνων εἰς Ἐάνθη.

Ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν μετὰ τῆς κυρίας τοῦ ὁ ἐκ Κάτω Βίτσης κ. Φίλιππος Βριζόπουλος ἐπανακτῆσας τελείως τὴν υγείαν τοῦ ἐκ τῆς προσβολῆς αὐτὸν βαρείας ἀσθενείας.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀρσιστῆς ὁ κ. Δημήτριος Παπανικολάου φοιτητῆς τῆς φαρμακευτικῆς.

Ἀνεχώρησε διὰ Καπέσοβον ὁ κ. Παντελῆς Βουγᾶς.

Ἀφίκοντο ἐκ Δοβρᾶς οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου καὶ Νικόλαος σπουδαστῆς τῆς Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας ἐκ Κονίτσης ὁ κ. Ξενοφών Ἀδαμαντίδης τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς ἐκ Κουκουλίου ὁ κ. Ἀλέξανδρος Γεωργίου ἱατρός καὶ ἀνεχώρησε διὰ Παρίσιος ἐκ Ρουμανίας ὁ κ. Ἀλκιβ. Βόλγας ἱατρός καὶ ἀνεχώρησε διὰ Νεγάδες ἐκ Μονοδενδρίου ὁ κ. Βασίλειος Κόνινης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σόχια Μ. Ἀσίας ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Παῦλος Πατσούκας, ἐκ Δολιανῶν ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Μελανίδης, ἐκ Κονίτσης ὁ κ. Νικόλαος Μπεκιάρης καὶ ἐκ Τραπεζοῦ ὁ κ. Ἀπόστολος Σιάρκας φοιτηταὶ τῆς ἱατρικῆς καὶ ἐκ Δολιανῆς ὁ κ. Ἰωάννης Βουρδούκος τελειόφοιτος τῆς θεολογίας.

Ἀφίκετο ἐκ τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος Συράκων τῆς Ἡπείρου ὁ λαμπρὸς καὶ φιλόπατρις νέος κ. Σπυρ. Σουμαλεῦρης ὃν μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ σολυπληθεῖς φίλοι καὶ συμπατριῶται τοῦ. Χ. Α. Τ.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η ΠΡΕΒΕΖΑ

Ἀνδρέου Δ. Λαχανᾶ

127 Ὀδὸς Ἀθηνᾶς 127

Εἰς τὸ γνωστὸν τοῦτο Κουρεῖον τοῦ ρέκτου κ. Λαχανᾶ εὐρίσκει τις ἄκραν περιποίησιν καὶ καθαριότητα Μία ἐπίσκεψις δύναται νὰ πείσῃ πάντας τοὺς προσερχομένους.

τὴν περιφέρειαν ταύτην φαίνονται ἔχνη οἰκοδομῶν καὶ τάφων καὶ συντρίμματά τινα δὲ ἐκ κεραμῶν, ἐδῶ καὶ ἐκτὶ δισπαρμένα σώζονται ἕως σήμερον. Ἐκ πάντων τούτων ἀποδεικνύεται ἡ θέσις τῆς παλαιᾶς Ἀθαρίτσης, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐρείπιων τοῦ «Παληρομοναστηρίου» καλουμένου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου), οὗτινος τὰ θέμελα πρῶτος ἐνῶ αὐτὸς ἀνεκάλυψα, ὅτε ἡρχόμεν ἐκ τῆς «Σωρωνειᾶς» παρὰ τὴν θέσιν «Στέρπι» καλουμένην, ἐνθα φαίνονται λαμπρά τὰ ἐρείπια, ἐξέχοντα τοῦ ἐδάφους σχεδὸν μίαν σπιθυμὴν εἰς τινὰ μέρη, καὶ λέγεται, ἕως σήμερον ἡ θέσις ἐκεῖνη «Παληρομοναστηριον», παρ' ᾧ ἐγκατεστήθησαν τῷ χρόνῳ ἐκεῖνῳ τρεῖς ἱερομόναχοι ἐκ τῶν πέριξ, οἵτινες ἐκαλοῦτο Γεράσιμος, Βενιομῆν καὶ Ἀγνός. Ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν μετέβη εἰς μικρὰν εἰς ξένην γῆν ἰδίως εἰς Βλαχίαν, πρὸς συλλογὴν ἐλεημοσυῶν, οἱ δὲ παρεῦρισκοντο εἰς τὴν Μονὴν ἐνταῦθα πάντοτε πρὸς καλλιέργειαν καὶ διατήρησιν αὐτῆς τε καὶ τῶν κτημάτων ἐνθ' ὅτε οὗτοι περιέμενον ἐκ Βλαχίας τὸν συνδεσφόντων κατεστράφη ἡ Μονὴ ἀπὸ πυρκαϊᾶς ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τινος ἐπιδρομῆς, ὅτε οἱ καλόγηροι κατέφυγον ὅσοι ἐσώθησαν εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὄπας τῆς γῆς αὐτὸς δὲ ὁ ἐν Βλαχίᾳ εὐρισκόμενος ἱερομόναχος λυπηθεὶ σφόδρα δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μονήν, μείνας ἐκεῖ εἰς τι μοναστηριακὸν μετόχιον. Ἡ Μονὴ αὕτη εἶχε κτήματα πολλὰ, ἅτινα περιήλθον μετὰ παρέλευσιν χρόνου εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Σταυροηγιακῆς Μ. τῆς τοῦ Δοβρουνίου. Τῆς Μονῆς ταύτης ἐκλιπούσης καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξέλιπε καὶ ἡ τοῦ «Δροβιανίου» Μονὴ (περὶ ἧς ἄλλοτε ἐν ἐστάσει), οἱ ἡγούμενοι αὐτῆς ἀνεχώρησαν εἰς Βλαχίαν καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ τελευταῖος ὅμως, ἰδρύσας τὴν Μονὴν τῆς Παναγίας «Κώσταρη» εἰς τὸ «Σέματι» Ἡ ταῦτα ὑπαρξίς τοῦ παλαιῦ χωρίου «Ἀθαρίτσης» καὶ διὰ τοῦ μοναστηρίου ποιεῖται ἡ ἐκτίμησις καὶ ἐκ τῆς παρὰ τὴν θέσιν «Στέρπι» ἐκτεθείσης ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς, ἥτις ἀν' ὅσον ἀπὸ τῶν φαίνεται μᾶλλον οὐτ' ἐπιταφίς καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐγγράφως ἐστὶν εἰκόσιαι, ἀναγεται εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν. Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης παρατηρῶ ὅτι μνημονεύει τῆς ταφῆς εὐγενοῦς ἀνδρὸς ὀνόματος Λυκῶτα (υἱοῦ Λυκίσκου). Ἐν

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τοὺς Ἀδελφούς Χαῖτα ἐν Βουκουρεστίῳ. Δ. Βαυνακούλην εἰς Βραίλαν, Γ. Κοντογιάννην εἰς Πιτέστι, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. Ἰωάν. Χαρισιάδην, οἱ ἐν Καίρῳ εἰς τὸν κ. Χαρίσσην Βασιλείου, Πόρτ-Σαῖτ εἰς τὸν κ. Η. Κετσουνίδην, οἱ ἐν Τρικκάλοις εἰς τὸν κ. Μ. Σπυράκον, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. Ζοῦγκον, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρέτον, εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν Ἀδελ. Δοσίου, εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Κάδομος», οἱ ἐν Καρδίτσῃ εἰς τὸν κ. Α. Κούρτιον, οἱ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ Αἰτωλίᾳ εἰς τὸν κ. Η. Δαρλαμῆτσον, οἱ ἐν Λαρίῳ εἰς τὸν κ. Δ. Γκάτσον, οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. Α. Πέτσιον εἰς Καρναμπάτ καὶ Α. Μουτσόπουλον εἰς Φιλιππούπολιν, οἱ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ εἰς τοὺς κ. κ. Καρέτση καὶ Χατζόπουλον.

Ἐκαστος τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δύναται νὰ ἐμβάσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐντός συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν τῶν.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εἰσέσκειται ἐντός τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας», ὁδὸς Σοφοκλέους 10Δ (πλησίον Τραπεζῆς Ἀθηνῶν).

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 5.

ταῦθα κατὰ τὴν ἀνωτέρω παράδοσιν καὶ κατ' ἐμὴν τοῦλάχιστον γνώμην, ἐκεῖτο ἱερόν τι εἰς ληνικόν, ὅπερ μετὰ ταῦτα μετεβλήθη εἰς χριστιανικὴν Μονήν, ἥς τὰ ἐρείπια μετὰ τοιαύτης καταστροφῆς δύναται τις νὰ ἴδῃ σήμερον καλούμενα «Παληρομοναστηριον». Τὸ ἱερόν τοῦτο ἦτο πρότερον εἰδωλολατρικόν, γνωστὸν ὄντος ὅτι τὸ πάλαι οἱ ἐκ τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐπιστρέφοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἰδρύοντο καὶ ἐκτίζον ἐπὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν βωμῶν τὰς ἑκκλησίας καὶ μονὰς, ὡς συνέβη καὶ αὐτῇ. Τὸ ἱερόν λοιπὸν τοῦτο ἡγήθη ἐκ βάθρων καὶ ἀνικοδομήθη συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐν λόγῳ Λυκῶτα, οὗτινος τὸ ὄνομα οἱ μεταγενέστεροι πρὸς θάνατον μνήμην ἐχάραξαν ἐπὶ τῆς πλάκῃς τοῦ τάφου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ περὶ τῆς ὁ λόγος, μνημονεύονται καὶ ἕτερα ὀνόματα, ὡς Κύριλλος ἱερομόναχος, Κωνσταντῖνος ἀρχιμανδρίτης, παπᾶ Διαμάντης καὶ Κολώτας, οἵτινες οἱ μὲν ἐχρημάτησαν ἡγούμενοι καὶ ἱερεῖς ἐν τῇ ἐνορίᾳ καὶ Μονῇ ταύτῃ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὁ δὲ τελευταῖος ἰδρυτῆς κτλ. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἀνεκάλυψα ἐσχάτως ἀνασκαφῆς τὰ παραδόσιν ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς εὐρεθείσης ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς, ἥτις ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἐν «Κολώτας» ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐνεκα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἀνεδείχθη πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς τοῦ τόπου, ἐπέσχετο νὰ κτίσῃ τὰ μέρη ταῦτα, καὶ κοσμήσας οὕτως ἐπέσχετο νὰ κτίσῃ τὰς διαφόρους πόλεις ἀφ' ἧς ἐνταῦθα ἐκτελείτο τὸ στρατὸν τοῦ εἰς τὰ μεθόρια τῆς Θεσπρωτικῆς χώρας, πέραν τοῦ Μαργαριτίου, κατ' ἄλλους, ἀφ' ἧς καὶ εἰς τὰ βορειότερα τῆς Θεσπρωτικῆς μέρη, ὅπως ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθρούς τοῦ καὶ κυριεύτῃ τὰ μέρη ταῦτα· οἱ ὅπαδοι αὐτοῦ δὲν ἐπεχείρουν μῆτε ὁδοποιεῖν μῆτε ἱερεῖς (μνηστεῖς) τοῦ Γερμερίου, ὅπου πρότερον ὑπῆρχεν ἑλληνικὸς ναὸς κτλ. Μετὰ ταῦτα ἀπεβίβασεν ὁ ἐν λόγῳ Κολώτας καὶ ἐτάφη καθ' ὁδόν. (ἀκολουθεῖ)